

Lieve lezers,

Alweer 6 weken terug en nu pas rust in mijn hoofd om jullie te schrijven. Dat heeft alles te maken met de situatie waarin we hier zijn beland. Zoals jullie weten hebben we hier wekelijks een bijbelklas voor kinderen van 4-12 jaar. Wat we doen is deze kinderen iedere week een kort filmpje laten zien waarin telkens een nieuw stuk uit de bijbel wordt besproken. Een Spaanstalige dame vertelt dit op een levendige manier met behulp van de bekende "plakplaten". Dit moment "lardenen" we met gesprekken, liedjes, kleine projecten en altijd cake met juice. Er is langzaam een hechte groep ontstaan die aardig op ons en elkaar is ingespeeld. Iedere week starten met een beetje stressen om alles tijdig op orde te krijgen maar na afloop altijd een blijde terugblik. Iedere week kwamen daar trouw 3 zusjes, nichtjes van Wanda, die bij elkaar op één stoel kropen en een beetje verlegen de lessen volgden. Toen ze op een dag niet verschenen stuurde we twee wat oudere meiden om ze te halen. Die kwamen al snel geschokt terug omdat ze de kinderen troffen bij een voodoo-seance waar ze zagen hoe een meisje naakt aan een kruis was opgehangen en werd ingesmeerd met zout (is een soort manier om een kind voor te bereiden op haar latere rol als priesteres). De kinderen en hun moeder waren hierbij aanwezig en de moeder gaf op een niet mis te verstane wijze aan dat we haar dochters niet meer zouden zien. Op zich niet gek als je bedenkt dat een bijbelstudie en voodoo elkaar niet verdragen. Ik heb genoeg van Wanda gehoord over voodoo om deze geestelijke wereld serieus te nemen. Vaak zie ik hoe dure auto's stoppen bij deze plaatsen omdat de eigenaren geloven dat ze hun bezittingen kunnen veiligstellen en vermeerderen door deze geestenwereld te aanbidden en offers te brengen. Ik herinner me vooral dat deze situatie me heel boos maakte. Hoe het mogelijk is dat daar een groep volwassen mensen door het gebruik van allerlei middelen een meisje van nog geen 10 jaar dit soort dingen aandoen en dat iedereen dat maar gewoon laat gebeuren. Ik heb gehoord dat er in Nederland in het geheim ook veel gebeurt, maar ik weet ook dat als dit verderop in je straat zou gebeuren de politie binnen 5 minuten op de stoep zou staan om de hele boel op te ruimen. Maar hier gelden blijkbaar andere regels. Ik heb mijn boosheid uitgesproken naar de klas en ze ervan verzekerd dat deze kinderen er de volgende keer gewoon weer zullen zijn. Die volgende keer waren ze er niet. Wanda heeft toen de moeder gebeld die ze nog kent van de lagere school. De moeder was in het binnenland (sinds haar man, de neef van Wanda, is vermoord, is ze de prostitutie ingegaan). Ze gaf aan dat het prima was dat de kinderen naar onze les gingen en daarna bij ons konden spelen en eten. Met deze informatie is Wanda, gevolgd door de hele bijbelklas, naar het adres gegaan waar deze kinderen bleven zolang hun moeder weg was. Ze sliepen daar bij de voodoo-priesteres in niet meer dan een soort hondenbak en de eigenaar gaf Wanda een grote mond en verklaarde dat de kinderen niet mee mochten. Sommige dingen moet je gewoon niet zeggen tegen Wanda met als gevolg dat 10 minuten later de hele optocht inclusief de 3 zusjes en een grote vuilniszak vol kleren ons huis introk. Wanda had de knoop doorgehakt om haar achternichtjes niet in deze situatie (die nog veel slechter bleek dan ik nu vertel) achter te laten. Hun moeder was akkoord en plotseling hadden we drie kinderen in huis. En tijdens mijn verblijf in Nederland kwam ook nummer vier; Een ander nichtje van Wanda dat na het vertrek van haar moeder naar Aquilla (Britse Maagdeneilanden) bij haar zuster was ondergebracht. Maar nadat ze haar vader alle blauwe plekken liet zien op haar benen waarbij ze aangaf bij haar tante Wanda te willen wonen, was ons "gezin" compleet.

Ik moet eerlijk zeggen dat ik wel even nodig had om deze nieuwe situatie een plek te geven. Het is niet moeilijk om even op een paar kinderen te passen, maar deze situatie zonder een duidelijk eind vraagt om meer. We hebben de handschoenen opgepakt en vertrouwen erop dat we dit tot een goed einde gaan brengen. We staan nooit alleen en tussen ons is er geen enkele wanklank. Nu, enkele weken later, moet ik bekennen dat het best zwaar is maar dat dit gewicht ruim wordt gecompenseerd door de liefde en het plezier wat we samen beleven. Het zijn allemaal kinderen die van thuis geleerd hebben aan te pakken. Zonder te vragen doen ze de afwas of pakken ze de dwiel. Ze zijn duidelijk gewend met elkaar het huishouden te runnen op de momenten dat hun moeder fysiek of mentaal weg was. Als hun moeder ze wil zien kan dat altijd en ze zijn geheel vrij zelf hun

moeder te bezoeken, hoewel dat laatste niet voorkomt. Omdat ze nu structuur hebben, goed eten, slapen en hun school volgen, zie je ze met de dag opknappen. Het is eigenlijk niet anders dan die miljoenen gezinnen. Dezelfde dingetjes, dezelfde uitdagingen. Omdat de scholen al meer dan een jaar zijn gesloten vraagt het wel vroeg opstaan, ontbijten en dan de lessen volgen en het huiswerk doen. Schokkend te beseffen hoe goed ons onderwijssysteem is in Nederland. Bijvangst is dat ik mijn Spaans veel sneller oppak dan voorheen. Kinderen dwingen me Spaans te spreken en corrigeren me onvermoeibaar. Na de zomervakantie willen we ze naar een betere school sturen waar serieus les wordt gegeven, ook in Coronatijd. We hopen dat dat weer fysiek kan, waardoor ze niet hele dagen in huis zitten en ook andere kinderen leren kennen. Nu vangen we dit op door ze een paar keer in de week mee te nemen naar het strand of naar vrienden waar ze veilig buiten kunnen spelen.

De eerste weken was ik vooral bezig met het maken van een vide, waar ze kunnen slapen en kasten voor alle kleding om het huis weer een beetje op orde te krijgen. We hebben een klein huis dus alles is passen en meten. Gelukkig hebben we ons ruime overdekte dakterras waar ze kunnen spelen en als het warm is zet ik een badkuip buiten met de waterslang. Mijn eigen plekje waar ik tussen mijn planten en schildpadden en duiven af en toe aan alle drukte kan ontsnappen heeft gelukkig standgehouden. Het hele huis hebben we samen opgeknapt, geverfd en waar nodig heringericht en het is goed zo. We zijn er allemaal trots op.

We zijn van plan om de komende maanden alles een beetje op een rij te zetten om te zien hoe we ons gezin ook financieel draaiende kunnen houden. Hierbij gaat het niet zozeer om eten of kleding maar vooral over goed onderwijs en zaken als sport, muziek, etc. Lieve lezers, ik wil jullie ook de gedachte meegeven of jullie misschien één van deze jonge mensen financieel willen begeleiden naar een betere toekomst. Ik zeg dit niet uit nood, omdat ik weet dat er hoe dan ook wordt voorzien. Ik zeg dit omdat ik jullie in de gelegenheid wil stellen, mochten jullie deze wens hebben, één van deze kinderen een perspectief te geven. Ik weet nu ook niet waar dit allemaal eindigt maar ik weet wel dat Wanda en ik rentmeester mogen zijn van wat ons is toevertrouwd. Door deze opstelling kan ik deze situatie een goede plek geven. Denk er eens rustig over na, ga niet over één nacht ijs maar als je echt denkt iets structureels te kunnen en willen betekenen dan ben je altijd, altijd welkom.

Op 12 juni hebben we onze tweede gast, (daarvoor is mijn dochter Anique al geweest), Kaya, mogen ontvangen. Kaya was één van de leerlingen van de bijbelcursus die ik vorig jaar gaf in Rotterdam. Ze is nu al bijna twee weken in ons kleine huis, slaapt in een bed in de woonkamer/keuken met uitzicht op de vide waar de kinderen slapen. Het is allemaal best passen en meten maar ze is na twee dagen

al een volwaardige medebewoner. De kinderen zijn dol op haar en Wanda en Kaya kunnen het goed vinden samen. Haar kracht is dat ze zichzelf is en een Caribische achtergrond heeft waardoor heel veel zaken voor haar vanzelfsprekend zijn of appelleren aan situaties die ze kent uit haar jeugd. Het is fijn iemand in huis te hebben die gewoon meedraait of het nu gaat om de afwas, lesgeven of naar het strand gaan. Kaya heeft de bijbelklas overgenomen en daarnaast traint ze het klasje om een dansvoorstelling te geven voor de ouders.

Voor ons spannend omdat we dan voor het eerst de gelegenheid hebben met ouders in gesprek te komen over waarom we hier zijn en wat we hier doen. Donderdag vertrekt Kaya naar Nederland en nu al missen we haar. Het is best een stap mensen uit Nederland hier een plek te geven maar als mensen weten wat ze willen is het prachtig om te zien hoe ze een weg vinden in een cultuur en omgeving die zo anders is als we gewend zijn in Nederland.

Lieve lezers, tot zover weer mijn bericht. Ik heb de ontstane situatie met de vier kinderen uiteraard ook gedeeld met mijn stichtingsbestuur. Zij helpen mij op een constructieve wijze doordenken hoe de ontstane privé-situatie verenigbaar is met het werk dat gewoon ook doorgaat. Ik besef dat het nieuws nu vooral in het teken staat van reageren op nood. Ik kom in een volgende keer wat uitgebreider terug op 'holding the line' met onze primair gevoelde opgave en opdracht hier. Hoewel alles weer heel anders gaat dan ik ooit vooraf kon bedenken, is het weer fijn jullie te vertellen over mijn leven hier. Nogmaals veel dank voor de mooie tijd die jullie me hebben gegeven toen ik in Nederland was. Ik kijk weer uit naar jullie reacties.

Adios
Gertjan